

WYROK Z DNIA 12 MARCA 2007 R.
SNO 8/07

Przewodniczący: sędzia Józef Dolhy (sprawozdawca).

Sędziowie SN: Marian Buliński, Irena Gromska-Szuster.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny na rozprawie z udziałem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego sędziego Sądu Okręgowego oraz protokolanta po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2007 r. sprawy sędziego Sądu Rejonowego w związku z odwołaniem obwinionego od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 16 listopada 2006 r., sygn. akt (...)

- I. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok;
- II. kosztami postępowania odwoławczego obciążył Skarb Państwa.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny wyrokiem z dnia 16 listopada 2006 r. uznał obwinionego sędziego Sądu Rejonowego za winnego tego, że w okresie od dnia 28 listopada 2001 r. do końca czerwca 2006 r., pełniąc obowiązki przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Rejonowego oraz będąc referentem spraw nie podejmował czynności zmierzających do ich załatwienia w rozsądnym terminie, a ponadto prowadząc sprawy naruszał przepisy Kodeksu postępowania karnego w zakresie przeprowadzenia dowodów, przygotowywania rozpraw oraz podejmowania błędnych decyzji w toku postępowania sądowego i stosowania wadliwej praktyki na posiedzeniach pojednawczych oraz jako przewodniczący II Wydziału Karnego poprzez brak nadzoru nad podległym Wydziałem dopuścił do niewykonania zaleceń polustracyjnych, a w szczególności:

- ▶ sprawie II K 27/01 Sądu Rejonowego, która wpłynęła do tamtejszego Sądu w dniu 28 listopada 2001 r. dopuścił się naruszeń prawa procesowego, skutkiem czego postanowienie zostało wydane dopiero w dniu 7 listopada 2005 r. i w dodatku błędne, a ostatecznie merytorycznie sprawę załatwił dopiero dnia 30 czerwca 2006 r.,
- ▶ jako przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Rejonowego a także jako referent spraw nie podejmował żadnych czynności zmierzających do ich załatwienia, doprowadzając do tzw. „starzenia się” spraw, a ponadto podejmując czynności naruszał przepisy postępowania karnego w zakresie przygotowania rozpraw, postępowania dowodowego oraz czynności w toku postępowania sądowego w sprawach Sądu Rejonowego:

- a) II K 256/03,
- b) II K 30/03, II K 220/03,
- c) II K 51/04, II K 70/04, II K 86/04, II K 98/04, II K 154/04, II K 176/04, II K 184/04, II K 187/04,
- d) II K 12/05, II K 54/04, II K 73/05, II K 91/05, II K 115/05, II K 109/05, II K 123/05, II K 151/05, II K 154/05, II K 157/05, II K 163/05, II K 169/05, II K 173/05, II K 177/05, II K 181/05, II K 182/05, III K 187/05, II K 191/05,
- e) II K 28/06, II K 32/06,

► w okresie od dnia 8 lipca 2005 r. do końca marca 2006 r., pełniąc obowiązki przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Rejonowego poprzez brak nadzoru nad podległym mu Wydziałem, jak również nad sprawami pozostającymi w jego referacie dopuścił do niewykonania zaleceń polustracyjnych Prezesa Sądu Okręgowego z dnia 8 lipca 2005 r. – VII W 4102-7/05, VII W 4109-3/05, o których mowa ponownie w zaleceniach polustracyjnych Prezesa tego Sądu z dnia 18 maja 2006 r. – VII W 4102-3/06 i VIII W 4109-3/06,

tj. przewinienia służbowego z art. 107 § 1 ustawy – Prawa o ustroju sądów powszechnych, i za to na podstawie art. 109 § 1 pkt 4 cyt. ustawy wymierzył obwinionemu karę dyscyplinarną przeniesienia na inne miejsce służbowe w obszarze Sądu Apelacyjnego w A.

Od powyższego wyroku obwiniony wniósł odwołanie, zarzucając rażącą niewspółmierność (surowość) orzeczonej kary dyscyplinarnej.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne.

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny trafnie wskazał, że przypisane sędziemu przewinienie służbowe ma charakter czynu ciągłego, popełnionego w okresie od dnia 28 listopada 2001 r. do końca czerwca 2006 r. Wśród okoliczności decydujących o stopniu zawinienia obwinionego sędziego Sąd Dyscyplinarny pierwszej instancji słusznie uwzględnił, że naruszenie przepisów postępowania, prowadzące do przewlekłości w rozpoznaniu spraw, miało charakter permanentny i rażący.

Sąd pierwszej instancji uwzględnił zatem znaczny stopień szkodliwości przewinienia, rażący stopień zawinienia oraz rozmiary szkody wyrządzonej dobru wymiaru sprawiedliwości, jak również dotychczasową karalność dyscyplinarną, wymierzając karę dyscyplinarną przeniesienia na inne miejsce służbowe.

W świetle tych okoliczności nie sposób uznać, iż orzeczona wobec obwinionego kara dyscyplinarna zawiera cechy rażącej niewspółmierności w sensie surowości.

Z tych motywów Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.